

Arrest

nr. 290 242 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 21 december 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 februari 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren in het jaar 1377 (Gregoriaanse kalender: X - X) in het dorp Shalotay gelegen in het district Chawkay in de provincie Kunar. Uw vader was landbouwer en overleed toen u ongeveer 4 jaar oud was. Hij was ziek en had problemen met zijn nieren. Na zijn overlijden hertrouwde uw moeder niet, en bleef ze samen met u, uw oudere broer en uw twee zussen in het huis van uw vader wonen. Jullie overleefden dankzij de twee velden van uw vader waar jullie tarwe en maïs op teelden. U ging naar school tot de zesde klas (lagere school) maar stopte wegens de financiële problemen van uw familie. Wel bleef u naar de madrassa in de moskee in uw dorp gaan, hetgeen u reeds sinds uw kindertijd deed.

Zo'n twee of drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw broer H. voor de grenspolitie te werken. Hij was immers de enige broodwinner van de familie en wilde ook het land dienen. Na zes maanden training in de provincie Nangarhar werd hij in jullie eigen provincie, Kunar, gestationeerd. Hij nam deel aan gevechten en patrouilles, en kreeg slechts één keer om de zes maanden verlof. Ongeveer anderhalf jaar nadat uw broer bij de grenspolitie begon te werken vond uw moeder op een ochtend een brief van de taliban bij de poort van jullie huis. Ze verwezen naar het werk van uw broer, eisten dat hij hiermee zou stoppen en dat hij zich bij hen zou voegen. Omdat jullie niet wilden dat uw broer stress zou krijgen besloten jullie hem niet in te lichten en te wachten tot hij opnieuw naar huis zou komen. Zo'n tien of vijftien dagen later kwam uw broer effectief thuis met verlof en lieten jullie hem de brief zien. Uw broer zei dat hij zich niet bij de taliban wilde voegen en het land wilde dienen om geld voor de familie te voorzien. Na zijn verlof keerde hij terug naar zijn werk, waar hij twee of drie maanden later echter werd neergeschoten door de taliban tijdens een gevecht. Uw broer werd geraakt in zijn been en zwaargewond overgebracht naar een ziekenhuis in de provinciehoofdstad. Omdat hij daar niet kon behandeld worden werd hij vervolgens naar een ziekenhuis in Kabul gebracht, waar hij lange tijd moest herstellen. Anderhalve maand of twee maanden nadat uw broer werd neerschoten werd er plots een tweede brief van de taliban bij jullie huis achtergelaten. Hierin stond dat zowel uw broer als uzelf spionnen waren en dat u zich eveneens bij de taliban moest voegen, zo niet zouden ze u net zoals hem neerschieten. Diezelfde dag contacteerde u uw broer die nog steeds in het ziekenhuis in Kabul was. U vertelde hem over de brief waarop uw broer u zei dat u thuis moest blijven en niet naar buiten mocht gaan, zelfs niet voor boodschappen. Zo'n maand lang verstopte u zich bij u thuis, totdat er een derde brief van de taliban bij jullie deur gelegd werd met dezelfde boodschap als eerder. Twee dagen later slaagde u erin om uw broer te contacteren, die nog steeds in het ziekenhuis in Kabul was. U vertelde hem opnieuw over de brief waarop hij u zei dat u geduld moest hebben en dat hij een oplossing zou vinden. Hij zei dat u naar Jalalabad moest gaan en van Jalalabad naar Kabul moest komen. Ook gaf hij u het nummer van een vriend die u zou opwachten in Kabul en naar hem toe zou brengen. Twee dagen later, toen u het geld verzameld had voor het transport, ging u naar de bazaar in uw regio van waaruit u eerst naar Jalalabad en dan naar Kabul reisde. In Kabul werd u opgewacht door de vriend van uw broer die u naar het ziekenhuis bracht. U spendeerde zo'n tien dagen bij uw broer, gedurende dewelke hij regelingen trof voor uw vertrek uit Afghanistan. Eén keer telefoneerde u naar uw moeder en zei u dat u niet meer wilde terugkeren naar het dorp vanwege de problemen. U zei dat u ging doen wat uw broer zei, en dat u niet meer in het land kon blijven en zou vertrekken. Uw moeder was verdrietig en gaf u geen toestemming om te gaan, maar u had geen andere keuze.

Hierna reisde u per bus van Kabul naar Nimroz, waar u de smokkelaar ontmoette die uw broer had geregeld en die u verder via Pakistan naar Iran bracht. Vanuit Iran stak u illegaal de grens met Turkije over, waar u in totaal ongeveer één jaar bleef omdat u steeds werd teruggestuurd wanneer u de grens met Bulgarije probeerde over te steken. Uiteindelijk reisde u van Turkije naar Griekenland, van waaruit u via Macedonië en Servië naar Bulgarije ging. U werd er echter gevat door de politie en bracht er drie maanden in een gevangenis door. Vervolgens bracht de smokkelaar u terug naar Servië, waar u 14 of 15 maanden bleef omdat de wegen gesloten waren en u bij elke poging teruggestuurd werd. Hierna bracht de smokkelaar u naar Bosnië waar u eveneens de grens probeerde over te steken, hetgeen echter niet lukte en waarna u terug naar Servië ging. Via een container in Roemenië geraakte u uiteindelijk in Slovenië, van waar u verder naar Oostenrijk ging. Hier werd u echter opnieuw gevat door de politie en naar een kamp gestuurd, maar kon u na een maand dankzij de hulp van de smokkelaar doorreizen naar Italië. Daar ging u opnieuw in een container tot in Frankrijk, en reisde u via Parijs naar België. Op 21 december 2020, de dag na uw aankomst hier, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende originele documenten neer: foto's van uw broer aan het werk voor de grenspolitie en in het ziekenhuis, de voormalige taskara (of Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader, uw eigen taskara, de taskara van uw broer H., de drie dreigbrieven van de taliban, een appreciatiebrieven van uw broers werk en een certificaat van uw broers opleiding bij de grenspolitie. Daarnaast legde u ook kopieën neer van twee brieven betreffende uw broers hospitalisatie en een kopie van de taskara van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Ten eerste zijn de door u geschetste problemen met de taliban op tal van punten bedenkelijk en weinig geloofwaardig te noemen.

Zo is het onder meer opmerkelijk dat u en uw familie uw broer niet informeerden over de eerste brief van de taliban, met als reden “dat jullie niet wilden dat hij stress zou hebben hierover” (CGVS p.15). Hoewel het begrijpelijk is dat deze brief uw broer mogelijks stress zou geven, was het nochtans cruciaal voor zijn eigen veiligheid om zo snel mogelijk gewaarschuwd te worden dat hij in zijn eigen regio gevisieerd werd door de taliban. Dat jullie er desondanks voor kozen om af te wachten tot uw broer weer met verlof naar huis zou komen, en hem eerst nog volledig onwetend door talibangebied te laten passeren – er zijn volgens u immers vele taliban in uw dorp (CGVS p.15), houdt weinig steek en is weinig geloofwaardig. Bovendien hadden jullie telefonisch contact met uw broer wanneer hij op zijn werk was, waardoor jullie wel degelijk in de mogelijkheid waren om hem te verwittigen van het potentiële gevaar (CGVS p.15). Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban enerzijds in hun brief schreef dat uw broer hen (door middel van zijn werk voor de grenspolitie) vele problemen en schade bezorgde met de hulp van buitenlanders en dat hij hiermee moest stoppen, maar dat ze tegelijkertijd ook eisten dat hij zich bij de taliban zou aansluiten (CGVS p.16). Dat de taliban medewerkers van het regime onder druk probeerde te zetten om hun job op te geven (en op die manier het regime te verzwakken) is aannemelijk, maar dat ze tegelijkertijd zouden eisen dat een voormalige tegenstander zich zou aansluiten bij hen, is allesbehalve geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt daarenboven dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Ook uw eigen verklaring voor de rekrutering van uw broer, met name dat de taliban wilden dat uw broer voor hen zou werken om hun Islamitisch Emiraat te versterken (CGVS p.16), kan gelet op bovenstaande niet overtuigen.

Voorts is het enigszins bedenkelijk dat uw broer ondanks de dreigbrief van de taliban zoals gewoonlijk zo'n tien dagen thuisbleef toen hij met verlof kwam (CGVS p.16). Zoals eerder reeds aangehaald verklaarde u immers zelf dat er vele taliban waren in uw dorp (CGVS p.15), maar weerhielden zowel hun aanwezigheid als het recentelijk ontvangen van een dreigbrief uw broer vreemd genoeg niet van het inkorten van zijn verlof, of spoorde dit hem evenmin aan tot bijvoorbeeld onderduiken op veiligere oorden. Al even merkwaardig is het gegeven dat u uw broer nooit ging bezoeken in het ziekenhuis nadat hij enige tijd later volgens u werd neergeschoten door de taliban terwijl hij aan het werk was voor de grenspolitie (CGVS p.9-10, 16). Gevraagd om welke reden u uw broer nooit ging bezoeken kon u hier bovendien geen duidelijke verklaring aan geven, behalve “dat u thuisbleef met uw zussen” (CGVS p.10, 16). Het gegeven dat u uw zwaargewonde broer niet één keer ging bezoeken (behalve wanneer u het land verliet), is weinig begrijpelijk en maakt uw asielmotieven eveneens bijzonder twijfelachtig. Hetzelfde kan overigens gesteld worden over de tweede brief van de taliban, die pas maanden na de eerste brief kwam. U verklaarde immers dat uw broer ongeveer tweeënhalf of drie maanden na de eerste brief werd neergeschoten (CGVS p.16), en dat de tweede brief anderhalve of twee maanden na de beschieting van uw broer kwam (CGVS p.17). Dit betekent met andere woorden dat er een periode van vier à vijf maanden tussen de eerste en tweede brief zat, wat eveneens behoorlijk eigenaardig is. Daarenboven werd u in deze tweede brief plots aangesproken en gevraagd om u bij de taliban te voegen (CGVS p.17), waarbij het onduidelijk is om welke reden u dit niet reeds in de eerste brief gevraagd werd. Ook is het bijzonder weinig geloofwaardig dat de taliban na de beschieting van uw broer, waarmee ze uiteindelijk het doel dat hij zijn job zou stopzetten bereikten, nog het initiatief zou nemen om u plots te bedreigen zodat u zich (al dan niet in de plaats van uw broer) bij hen zou aansluiten. Zo is het immers allesbehalve aannemelijk dat iemand wiens familielid

bijna vermoord werd door de taliban zich vervolgens zou willen aansluiten bij hen, laat staan dat de taliban zelf een naast familielid van een voormalige tegenstander absoluut en onder dwang zou willen rekruteren. Daarnaast is ook de reactie van uw broer op deze tweede brief van de taliban, die gericht was aan u, opmerkelijk te noemen. Zo zou hij enkel gezegd hebben dat u moest thuisblijven en niet naar buiten mocht gaan, en dat u zelfs wanneer er boodschappen nodig waren uw zus of moeder moest sturen (CGVS p.17). Dat uw broer geen andere oplossing kon bedenken dan dat u zich gewoon thuis schuil zou houden en nota bene uw moeder of zus extra in gevaar zou brengen door hen wel naar buiten te laten gaan indien nodig, is wederom weinig geloofwaardig en gaat zelfs in tegen de Pashtunwali (normensysteem of zogenaamde stammenwetten van de Pashtunen, gericht op de bescherming van de familie, stam, natie en eer). Ook is het merkwaardig dat u uw maternale oom nooit informeerde over deze tweede brief van de taliban (CGVS p.18), hoewel jullie hem wel automatisch vertelden over de eerste brief die jullie ontvingen (CGVS p.15). De uitleg die u hieraan geeft, met name dat uw broer had gezegd dat u niemand mocht vertellen over deze brief en gewoon thuis moest blijven (CGVS p.18), kan hierbij evenmin overtuigen. Dat het meer problemen zou creëren indien meer mensen erover zouden weten (CGVS p.18) is inderdaad mogelijk, al verklaart dit nog steeds niet om welke reden u uw oom niet in vertrouwen nam en hem bijvoorbeeld benadrukte dat hij dit voor zich moest houden. Nog opvallender is echter het gegeven dat u zich na deze tweede brief van de taliban, waarin stond dat u zich bij hen moest voegen, vervolgens een maand schuilhield bij u thuis, tijdens dewelke echter helemaal niets gebeurde (CGVS p.18). Om welke reden de taliban destijds geen actie ondernam, maar wel nog een derde brief stuurde een maand later (CGVS p.18), moge een raadsel zijn. Dat ze in deze derde brief schreven dat u zich nergens in Afghanistan kon verstoppen is des te ironischer, gezien ze u niet eens in uw eigen huis kwamen zoeken nadat ze u in de tweede brief opriepen om u bij hen te voegen.

Nog vreemder wordt uw relaas echter wanneer u verklaart dat uw broer u, nadat u hem inlichtte over deze derde brief, meteen voorstelde om naar Kabul te reizen met de boodschap dat hij een oplossing zou vinden (CGVS p.19). Om welke reden uw broer dit niet eerder voorstelde, of u zelf dit initiatief niet nam, is eveneens een raadsel, en doet verder afbreuk aan de door u geschetste problemen. U verklaarde immers ook een tante te hebben die in Kabul woont (CGVS p.11), wat maakt dat u niet alleen eerder naar uw broer in het ziekenhuis in Kabul had kunnen vluchten, maar eventueel ook naar uw tante die daar woonachtig is. Voorts is het twijfelachtig dat u pas twee dagen later effectief naar Kabul kon vertrekken, omdat u eerst nog geld moest verzamelen voor het publieke transport (CGVS p.19). Uw broer werkte immers anderhalf jaar voor de grenspolitie (CGVS p.13) waardoor hij u en uw familie van een inkomen voorzag (CGVS p.5). Dat er niets of dermate weinig van dit geld overschoot waardoor u een kip moest verkopen om uw transport tot Kabul te kunnen betalen (CGVS p.19), lijkt weinig waarschijnlijk. Bovendien is het een algemeen gangbare zaak in Afghanistan om geld te lenen bij familieleden of kennissen, en bijgevolg bijzonder vreemd dat u hier geen beroep op deed om sneller te kunnen vertrekken of u de moeite van de verkoop van een kip te kunnen besparen. Ook dient opgemerkt te worden dat u probleemloos naar de bazaar in uw eigen regio kon reizen, om van daaruit met publiek transport naar Jalalabad te gaan (CGVS p.20). Dat u (en uw broer) reeds maandenlang gevisieerd werd door de taliban en u desondanks op zo'n eenvoudige wijze uw regio kon verlaten, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Het feit dat u ook helemaal alleen van uw dorp naar Kabul reisde, en uw zussen en moeder op hun beurt achter liet in uw huis (CGVS p.20-21), plaatst verder alleen maar meer vraagtekens naast uw asielerelaas. Het meenemen van uw moeder en zussen had immers uw veiligheid kunnen verhogen, gezien het voor de taliban op deze manier lastiger zou zijn om u onderweg, bij het verlaten van uw regio, te treffen. Daarnaast gaat het opnieuw tegen de Pashtunwali (zie supra) in om de vrouwen des huizes helemaal alleen, zonder zogenaamde mehram of mannelijke voorged, thuis achter te laten, zeker in het geval van een mogelijke dreiging (in casu van de taliban). Verder had u zoals reeds aangehaald een tante in Kabul, met wie u verklaarde goede contacten te hebben (CGVS p.11), en bij wie uw moeder en zussen aldus minstens tijdelijk terecht hadden gekund. Daarbij was er nog uw familie langs moederszijde die in uw eigen dorp leefde, meer bepaald één oom en drie tantes (CGVS p.11), en is het opvallend dat u uw moeder en zussen ook niet bij hen onderbracht op het ogenblik dat u wegvluchtte. Er zou bijna gesteld kunnen worden dat u weinig geïnteresseerd was in het lot van uw moeder en zussen daar u hen ook slechts één keer telefoneerde gedurende de tien dagen dat u in Kabul verbleef (CGVS p.20-21), wat wederom niet aannemelijk is. Het meest frappant is echter dat uw broer na zijn ontslag uit het ziekenhuis zou teruggekeerd zijn naar jullie dorp (CGGS p.10), ondanks de bedreigingen die jullie van de taliban kregen. Ook al was uw broer intussen gehandicapt – één van zijn benen werd immers geamputeerd en het andere zou verlamd zijn (CGVS p.9-10, 25) – hoefde dit niet te betekenen dat het risico op vervolging plots volledig verdwenen was. De taliban had immers geëist dat u zich bij hen zou aansluiten, iets waar u absoluut geen gevolg aan heeft gegeven maar integendeel, en dankzij de hulp van uw broer, het land verliet. Opvallend genoeg gebeurde er echter niets meer na uw vertrek, of toch niet zover u weet (CGVS p.25), wat opnieuw niet geloofwaardig kan worden geacht. Indien de taliban u en uw broer immers werkelijk viseerden en wilden dat u zich aansloot bij hen (of u misschien wel eenvoudigweg wilden

vermoorden), is het niet aannemelijk dat zij u nooit kwamen zoeken bij u thuis of u of uw familie op andere manieren trachtten te contacteren of te treffen.

Ten tweede ondermijnen ook diverse inconsistenties in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Zo verklaarde u immers eerst dat niemand de eerste brief van de taliban las voordat uw broer naar huis kwam, om vervolgens aan te geven dat u hem wel las (CGVS p.14). Gevraagd of u, uw moeder of uw broer ook andere personen inlichtte over deze brief, antwoordde u eerst dat jullie dit niet deden (CGVS p.15). Wanneer u hierop gevraagd werd of jullie familie hiervan wist, zoals ooms of tantes, zei u dan plots weer dat uw maternale oom er wel van wist en dat uw moeder hem dit vertelde (CGVS p.15). Ook stelde u in uw spontane relaas dat uw broer anderhalve tot twee maanden na de eerste brief neergeschoten werd door de taliban tijdens een gevecht (CGVS p.13), maar verklaarde u later dan weer dat dit tweeënhalve of drie maanden later gebeurde (CGVS p.16). Iets gelijkaardigs overkwam u toen u het had over de periode waarin u zich thuis schuilhield. Tijdens uw spontane relaas gaf u immers aan dat u zich thuis verstopte en verschillende maanden later nog een brief kwam (CGVS p.13), om later dan weer te verklaren dat u zich slechts ongeveer één maand thuis verstopte (CGVS p.18). Hetzelfde werd vastgesteld in verband met uw verklaringen over de periode dat u bij uw broer in Kabul verbleef. Zo zei u immers eerst dat u daar twee of drie dagen bleef (CGVS p.13), om nadien plots over zo'n tien dagen te spreken (CGVS p.20). Daarbij verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u het land verliet zes maanden nadat uw broer beschoten werd (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, dd.13.09.2021), wat evenmin overeenkomt met de periodes waarover u sprak op het CGVS. Zo stelde u immers dat de tweede brief van de taliban (waarin zij u vroegen om u aan te sluiten) anderhalve of twee maanden na de beschieting van uw broer kwam (CGVS p.17), dat u zich vervolgens ongeveer een maand thuis schuilhield (CGVS p.18), twee dagen later naar uw broer in Kabul reisde (CGVS p.19) en daar nog tien dagen bleef vooraleer u het land verliet (CGVS p.20). Volgens deze verklaringen verliet u Afghanistan met andere woorden maximum drieënhalve maand na de beschieting van uw broer, wat nog ongeveer de helft van de periode is van waarover u eerder sprak bij de DVZ. Voorts stelde u tijdens uw interview bij het CGVS dat uw broer één jaar in het ziekenhuis in Kabul bleef (CGVS p. 9-10) en vervolgens nog naar een ander ziekenhuis in Nangarhar in de brigade van de grenspolitie ging waar hij 'een erg lange tijd bleef', zelfs tot wanneer u reeds in België was (CGVS p.10). Gevraagd wanneer uw broer dan weer naar huis kwam verklaarde u echter plots dat u in Turkije was toen hij naar huis kwam (CGVS p.10-11), wat strijdig is met uw eerdere verklaring.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen de beoordeling omtrent uw verzoek om internationale bescherming niet wijzigen. De taskara's van uzelf, uw broer, uw moeder en uw vader kunnen immers louter uw Afghaanse nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan. Wat de dreigbrieven van de taliban betreft dient te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze documenten op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die eveneens aan uw dossier werd toegevoegd, zie map 'landeninformatie') blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarbij kan over deze brieven nog opgemerkt worden dat nergens hier vermeld wordt dat u of uw broer zich dienden aan te sluiten bij de taliban, maar louter dat jullie zich dienden over te geven (zie vertaling dreigbrieven in groene map). Nochtans verklaarde u zelf verschillende keren en op verschillende momenten tijdens het interview dat zowel uw broer als u zelf gevraagd werden om hen te vervoegen (CGVS p.13, 14, 15, 16, 17). Pas wanneer u gevraagd werd om welke reden de taliban wilden dat u en uw broer zich zouden aansluiten bij hen gezien ze jullie tegelijkertijd ook verweten spionnen te zijn, paste u uw verhaal plots aan en stelde u dat enkel u gevraagd werd om hen te vervoegen (CGVS p.17), wat echter nog steeds geen steek houdt en evenmin vermeld wordt in de dreigbrieven. Meer nog, de laatste brief stelt uitdrukkelijk dat de taliban de opdracht gaf aan al haar strijders om zowel u als uw broer, waar dan ook in Afghanistan, te arresteren en executeren (zie vertaling in groene map), hetgeen de bedrieglijkheid van uw verklaringen en de door u voorgehouden persoonlijke problemen met taliban nogmaals bevestigt. De documenten en foto's aangaande uw broers werk voor de grenspolitie kunnen op hun beurt enkel deze tewerkstelling bevestigen, maar evenmin de problemen die u hierdoor verklaarde te hebben met de taliban. Hetzelfde geldt voor de foto's en documenten aangaande uw broers hospitalisatie,

die in principe eveneens enkel deze hospitalisatie en de tewerkstelling van uw broer aantonen. Bovendien verklaarde u zelf dat uw broer neergeschoten werd gedurende een gevecht met de taliban terwijl hij op missie was voor de grenspolitie. Meer bepaald werd het leger aangevallen en gingen uw broer en zijn collega's versterking bieden, waarna uw broer neergeschoten werd (CGVS p.9), wat ook bevestigd wordt in de documenten (zie vertaling in groene map). Het ging met andere woorden niet om een persoonlijke en doelgerichte afrekening van de taliban met uw broer, maar wel om een incident dat plaatsvond bij een gevecht tussen overheidstroepen en de taliban, en dat kaderde in de toenmalige algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Het CGVS ziet dan ook niet in op welke manier de voormalige tewerkstelling van uw broer, alsook het feit dat hij gewond raakte tijdens een missie, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou moeten of kunnen teweegbrengen. Zo verblijven uw moeder en zussen momenteel immers nog steeds in hetzelfde huis in uw geboortedorp als waar u voordien ook woonde (CGVS p.4), en is ook uw broer intussen weer teruggekeerd naar huis (CGVS p.8, 10), wat ernstige tegenindicaties zijn voor een gegronde vrees op vervolging. Zoals eerder reeds werd aangehaald hebben jullie bovendien een tante in Kabul met wie er een goed contact was (CGVS p.11), maar dienen uw broer, zussen en moeder hier kennelijk geen toevlucht tot te zoeken. Voorts verklaarde u dat er niets gebeurd is na uw vertrek uit Afghanistan, en vermeldde u hierbij dat uw broer één been verloor en verlamd is aan het andere, en dat de taliban dus niets meer van hem 'kunnen verkrijgen' (CGVS p.25). Nochtans wilden de taliban, althans volgens wat er geschreven staat in hun dreigbrieven, dat uw broer zijn job bij de politie op hun vraag stopzette, wat hij niet deed, en stelden ze in de laatste brief duidelijk dat hij wegens deze ongehoorzaamheid (en ondanks het feit dat hij reeds verwond werd) moest geëxecuteerd worden (zie vertaling dreigbrieven in groene map). Het argument dat de taliban niets meer van uw broer kunnen verkrijgen klopt met andere woorden helemaal niet, en dit niet alleen binnen het door u voorgehouden relaas maar ook niet binnen het kader van algemene wraakacties van de taliban tegen voormalige overheidsmedewerkers of leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten zoals het leger en de politie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tot slot niet elk familielid van voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheid nood zou hebben aan internationale bescherming, of een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Het is dan ook aan u als verzoeker om internationale bescherming om dit aan te tonen, waar u echter in gebreke blijft. Bovendien vormt de huidige situatie van uw broer, moeder en zussen een ernstige tegenindicatie voor uw verklaarde nood aan bescherming, en blijkt uit de beschikbare informatie ook niet dat elke voormalige militair, politieagent of overheidsmedewerker effectief gevisieerd wordt door de taliban, laat staan hun familieleden die in feite niets met deze job te maken hadden, en dat dit zeer afhankelijk is van de persoonlijke omstandigheden van elke zaak. Door uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigementen die u en uw broer zouden ontvangen hebben van de taliban, slaagt u er echter niet in om aan te tonen dat uw broer gevisieerd zou worden, en evenmin dat u in tweede orde, als 'familielid van', hetzelfde zou dreigen te overkomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan

gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Chawkey. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Inzake zijn vluchtrelaas betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij vreest om ingeval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het Westen. Dienaangaande verwijst hij naar en citeert hij uit landeninformatie en rechtspraak. Ook wijst verzoeker op het principe van het voordeel van de twijfel dat volgens hem ruim moet worden uitgelegd en toegepast.

Wat betreft verder de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoeker vooreerst dat hij omwille van de elementen van zijn vluchtrelaas in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst hij op het schrikbewind van de taliban, waaromtrent hij citeert uit landeninformatie. Verzoeker meent voorts dat de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan het handelen of nalaten van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker licht deze situatie toe aan de hand van verschillende rapporten en artikels, waarbij hij tevens verwijst naar Europese rechtspraak alsook naar rechtsleer. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming ingevolge deze situatie. Inzake zijn persoonlijke situatie licht hij toe dat zijn achtergebleven familie veel problemen heeft om rond te komen, dat zijn familie in het verleden reeds financiële problemen kende waardoor hij moest stoppen met naar school gaan en dat hij heden via een vriend geld opstuurt opdat zijn moeder en zus in Afghanistan kunnen overleven. Hij stelt dat: *"Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst precaire*

situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.” Verder gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Volgens hem blijkt uit de beschikbare landeninformatie, waaruit hij citeert, dat er nog steeds sprake is van geweld waarvan ook burgers het slachtoffer worden. Tot slot wijst verzoeker erop dat uit de door hem geciteerde landeninformatie blijkt dat personen die uit Europa terugkeren, als ‘rijk’ worden beschouwd waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit. Volgens hem is dit risico nog vergroot ingevolge de precare humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen door de taliban naar aanleiding van het werk van zijn broer H. voor de (voormalige) Afghaanse grenspolitie. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen vanwege de taliban naar aanleiding van het werk van verzoekers broer bij de (voormalige) Afghaanse grenspolitie. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie zijn broer aanvankelijk niet informeerden over de eerste dreigbrief van de taliban en wachtten tot hij thuis kwam omdat zij hem geen stress wilden bezorgen. Aangezien verzoeker verklaart dat er veel talibanleden in zijn dorp aanwezig zijn, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zijn broer voor zijn eigen veiligheid zo snel mogelijk op de hoogte zou worden gebracht van de bedreigingen vanwege de taliban. Dit klemt des te meer daar de taliban verzoekers broer enerzijds zouden beschuldigen van het veroorzaken van veel schade door zijn werkzaamheden en samenwerking met buitenlanders en hem anderzijds zouden trachten te rekruteren. Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt bovendien dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt daar zij over voldoende vrijwilligers beschikken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in het geval van zijn broer wel sprake zou zijn geweest van een poging tot individuele, gedwongen rekrutering door de taliban;

(ii) het evenmin aannemelijk is dat verzoekers broer na zijn thuiskomst waarbij hij op de hoogte kwam van de dreigbrief van de taliban, nog tien dagen thuis bleef, temeer gelet op verzoekers verklaring dat er veel talibanleden in zijn dorp aanwezig waren. Dit klemt des te meer daar er tussen de eerste en tweede dreigbrief van de taliban een periode van vier à vijf maanden verstreek. Verzoeker werd in deze tweede dreigbrief aangespoord om ook de taliban te vervoegen, terwijl hiervan geen melding zou zijn gemaakt in de eerste dreigbrief en zijn broer bovendien intussen reeds werd neergeschoten waardoor de taliban hun doel – dat verzoekers broer met zijn werk voor de grenspolitie zou stoppen – toen reeds hadden bereikt. In deze omstandigheden, waarbij verzoekers broer omwille van zijn werk bij de grenspolitie door de taliban reeds werd bedreigd en werd neergeschoten, is het allerminst geloofwaardig dat verzoeker door de taliban

als een betrouwbare rekrut zou worden beschouwd, die zij onder dwang zouden trachten te rekruteren. Dit klemt des te meer daar verzoekers broer na de tweede dreigbrief enkel zei dat verzoeker niet meer mocht buiten komen en dat zijn moeder en zussen de boodschappen moesten doen, hetgeen bovendien ingaat tegen het normensysteem (de Pashtunwali) van de Pashtounen. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers maternale oom wel werd ingelicht over de eerste dreigbrief maar niet over de tweede dreigbrief. Voorts ondernamen de taliban geen actie toen verzoeker gedurende een maand thuisbleef, zodat het des te meer ongeloofwaardig is dat zij verzoeker in hun derde dreigbrief zouden waarschuwen dat hij zich nergens in Afghanistan zou kunnen verstoppen terwijl zij hem niet eens thuis zijn komen zoeken;

(iii) de reactie van verzoeker en zijn familie op de derde dreigbrief niet aannemelijk is. Verzoekers broer zei hem immers om meteen naar Kabul te reizen zodat hij een oplossing kon vinden. Er kan niet worden ingezien waarom dergelijk initiatief niet eerder werd genomen, temeer daar verzoeker verklaart dat hij een tante heeft die in Kabul woont. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij nog twee dagen wachtte alvorens naar Kabul te gaan omdat hij geld diende te verzamelen voor transport naar Kabul (hij verkocht een kip), terwijl zijn broer net bij de grenspolitie was gaan werken om zijn familie financieel te ondersteunen en bovendien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker geld kon lenen bij familie of kennissen. Dat verzoeker probleemloos naar de bazaar kon gaan om vandaar met het openbaar vervoer naar Jalalabad te reizen, ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban. In het licht van de Pashtunwali is het bovendien niet aannemelijk dat verzoekers moeder en zussen alleen zouden achterblijven, terwijl verzoeker een tante heeft in Kabul, alsook een oom en drie tantes in zijn eigen dorp bij wie zijn moeder en zussen – minstens tijdelijk – terecht zouden kunnen. Dat verzoekers broer vervolgens na zijn ontslag uit het ziekenhuis naar het dorp terugkeerde, ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de taliban, zonder dat er na verzoekers vertrek nog iets gebeurde, hoewel verzoeker niet had voldaan aan de eis tot aansluiting vanwege de taliban en zijn broer hem hielp bij zijn vertrek;

(iv) verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnen: *“Zo verklaarde u immers eerst dat niemand de eerste brief van de taliban las voordat uw broer naar huis kwam, om vervolgens aan te geven dat u hem wel las (CGVS p.14). Gevraagd of u, uw moeder of uw broer ook andere personen inlichtte over deze brief, antwoordde u eerst dat jullie dit niet deden (CGVS p.15). Wanneer u hierop gevraagd werd of jullie familie hiervan wist, zoals ooms of tantes, zei u dan plots weer dat uw maternale oom er wel van wist en dat uw moeder hem dit vertelde (CGVS p.15). Ook stelde u in uw spontane relaas dat uw broer anderhalve tot twee maanden na de eerste brief neergeschoten werd door de taliban tijdens een gevecht (CGVS p.13), maar verklaarde u later dan weer dat dit tweeënhalve of drie maanden later gebeurde (CGVS p.16). Iets gelijkaardigs overkwam u toen u het had over de periode waarin u zich thuis schuilhield. Tijdens uw spontane relaas gaf u immers aan dat u zich thuis verstopte en verschillende maanden later nog een brief kwam (CGVS p.13), om later dan weer te verklaren dat u zich slechts ongeveer één maand thuis verstopte (CGVS p.18). Hetzelfde werd vastgesteld in verband met uw verklaringen over de periode dat u bij uw broer in Kabul verbleef. Zo zei u immers eerst dat u daar twee of drie dagen bleef (CGVS p.13), om nadien plots over zo’n tien dagen te spreken (CGVS p.20). Daarbij verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u het land verliet zes maanden nadat uw broer beschoten werd (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, dd.13.09.2021), wat evenmin overeenkomt met de periodes waarover u sprak op het CGVS. Zo stelde u immers dat de tweede brief van de taliban (waarin zij u vroegen om u aan te sluiten) anderhalve of twee maanden na de beschieting van uw broer kwam (CGVS p.17), dat u zich vervolgens ongeveer een maand thuis schuilhield (CGVS p.18), twee dagen later naar uw broer in Kabul reisde (CGVS p.19) en daar nog tien dagen bleef vooraleer u het land verliet (CGVS p.20). Volgens deze verklaringen verliet u Afghanistan met andere woorden maximum drieënhalve maand na de beschieting van uw broer, wat nog ongeveer de helft van de periode is van waarover u eerder sprak bij de DVZ. Voorts stelde u tijdens uw interview bij het CGVS dat uw broer één jaar in het ziekenhuis in Kabul bleef (CGVS p. 9-10) en vervolgens nog naar een ander ziekenhuis in Nangarhar in de brigade van de grenspolitie ging waar hij ‘een erg lange tijd bleef’, zelfs tot wanneer u reeds in België was (CGVS p.10). Gevraagd wanneer uw broer dan weer naar huis kwam verklaarde u echter plots dat u in Turkije was toen hij naar huis kwam (CGVS p.10-11), wat strijdig is met uw eerdere verklaring.”;*

(v) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. De voorgelegde taskara's staven de identiteit van de betrokkenen, die heden niet wordt betwist. Inzake de dreigbrieven van de taliban dient vooreerst gewezen op de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van Afgaanse

documenten danig dient te worden gerelativeerd. Bovendien blijkt uit de vertaling van deze dreigbrieven dat aan verzoeker en zijn broer enkel wordt gevraagd om zich over te geven en dat nergens melding wordt gemaakt van een vraag om de taliban te vervoegeen. Integendeel, in de derde dreigbrief wordt de opdracht gegeven om verzoeker en zijn broer waar dan ook in Afghanistan te arresteren en te executeren. Dat de voorgelegde dreigbrieven inhoudelijk niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardig van verzoekers vluchtrelaas. De foto's en documenten aangaande het werk en de hospitalisatie van verzoekers broer staven deze tewerkstelling en hospitalisatie. Zowel uit verzoekers verklaringen als uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoekers broer werd neergeschoten bij een gevecht tussen (voormalige) Afghaanse overheidstroepen en de taliban. Het betreft dan ook geen persoonlijke, doelgerichte aanval op verzoekers broer, maar wel een incident in het kader van de toenmalige, algemene veiligheidssituatie;

(vi) verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij louter omwille van de (vroegere) tewerkstelling van zijn broer bij de voormalige Afghaanse overheid nood zou hebben aan internationale bescherming: *“Het CGVS ziet dan ook niet in op welke manier de voormalige tewerkstelling van uw broer, alsook het feit dat hij gewond raakte tijdens een missie, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou moeten of kunnen tweebrengen. Zo verblijven uw moeder en zussen momenteel immers nog steeds in hetzelfde huis in uw geboortedorp als waar u voordien ook woonde (CGVS p.4), en is ook uw broer intussen weer teruggekeerd naar huis (CGVS p.8, 10), wat ernstige tegenindicaties zijn voor een gegronde vrees op vervolging. Zoals eerder reeds werd aangehaald hebben jullie bovendien een tante in Kabul met wie er een goed contact was (CGVS p.11), maar dienen uw broer, zussen en moeder hier kennelijk geen toevlucht tot te zoeken. Voorts verklaarde u dat er niets gebeurd is na uw vertrek uit Afghanistan, en vermeldde u hierbij dat uw broer één been verloor en verlamd is aan het andere, en dat de taliban dus niets meer van hem 'kunnen verkrijgen' (CGVS p.25). Nochtans wilden de taliban, althans volgens wat er geschreven staat in hun dreigbrieven, dat uw broer zijn job bij de politie op hun vraag stopzette, wat hij niet deed, en stelden ze in de laatste brief duidelijk dat hij wegens deze ongehoorzaamheid (en ondanks het feit dat hij reeds verwond werd) moest geëxecuteerd worden (zie vertaling dreigbrieven in groene map). Het argument dat de taliban niets meer van uw broer kunnen verkrijgen klopt met andere woorden helemaal niet, en dit niet alleen binnen het door u voorgehouden relaas maar ook niet binnen het kader van algemene wraakacties van de taliban tegen voormalige overheidsmedewerkers of leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten zoals het leger en de politie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tot slot niet elk familielid van voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheid nood zou hebben aan internationale bescherming, of een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Het is dan ook aan u als verzoeker om internationale bescherming om dit aan te tonen, waar u echter in gebreke blijft. Bovendien vormt de huidige situatie van uw broer, moeder en zussen een ernstige tegenindicatie voor uw verklaarde nood aan bescherming, en blijkt uit de beschikbare informatie ook niet dat elke voormalige militair, politieagent of overheidsmedewerker effectief gevisieerd wordt door de taliban, laat staan hun familieleden die in feite niets met deze job te maken hadden, en dat dit zeer afhankelijk is van de persoonlijke omstandigheden van elke zaak. Door uw ongeloofwaardige verklaringen over de dreigementen die u en uw broer zouden ontvangen hebben van de taliban, slaagt u er echter niet in om aan te tonen dat uw broer gevisieerd zou worden, en evenmin dat u in tweede orde, als 'familielid van', hetzelfde zou dreigen te overkomen.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt: *“Dat verwerende partij in eerste instantie stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij en haar familie de broer niet informeerden over de eerste dreigbrief van de taliban; Dat verzoekende partij volhardt in haar verklaring, met name dat ze haar broer geen stress wilden bezorgen;”*, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing aangaande deze

verklaringen. Het is in het licht van de door verzoeker geschetste context immers wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker en zijn familie zijn broer niet zouden inlichten over de eerste dreigbrief van de taliban omdat ze hem geen stress wilden bezorgen en zouden afwachten tot hij naar huis kwam, terwijl verzoeker verklaart dat er in zijn dorp veel talibanleden aanwezig waren. Hiermee brachten zij de persoonlijke veiligheid van verzoekers broer onnodig in gevaar, temeer daar zij wel telefonisch contact met verzoekers broer hadden en dus wel degelijk in de mogelijkheid waren om hem in te lichten.

Inzake rekrutering door de taliban dient er vooreerst op te worden gewezen dat uit de dienaangaande door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval en dat van zijn broer afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden voor de taliban interessante rekruten kunnen zijn, zoals verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers broer door de taliban werd neergeschoten en dat verzoeker zelf geen militaire achtergrond en/of specifieke vaardigheden heeft, zodat noch verzoekers broer, noch verzoeker zelf door de taliban als betrouwbare rekruten te beschouwen zouden zijn. De door verzoeker aangehaalde algemene informatie in verband met rekrutering van werkloze Pashtoun-mannen uit plattelandsgemeenschappen die in de madrassa zijn opgeleid, doet hieraan evenmin afbreuk. Dit betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker. Te dezen benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat uit de vertaling van de voorgelegde dreigbrieven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat de taliban nergens aan verzoeker en/of zijn broer opdroegen om zich bij hen aan te sluiten en, integendeel, in hun laatste dreigbrief hun leden opriepen om verzoeker en zijn broer waar ook in Afghanistan te arresteren en te executeren. Dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen vanwege de taliban niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van deze bedreigingen voorlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen volledig. Te dezen is verzoekers verweer dat hij niet verantwoordelijk is voor het feit dat hij zelf pas in de tweede dreigbrief werd opgedragen om zich bij de taliban aan te sluiten en dat de taliban hun doel nog niet hadden bereikt omdat verzoeker en zijn broer zich nog niet bij de taliban hadden aangesloten, bijgevolg allerminst ernstig aangezien aan verzoeker en zijn broer in de dreigbrieven geenszins zulke bedreigingen werden gericht, zoals blijkt uit de vertaling ervan in het administratief dossier (zie map 'Documenten').

Vervolgens stelt de Raad vast dat de tewerkstelling van verzoekers broer H. voor de voormalige Afghaanse grenspolitie en diens hospitalisatie ingevolge een beschieting tijdens een gevecht op zich niet worden betwist. Verzoeker staft deze tewerkstelling en hospitalisatie met foto's en documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en legt er aannemelijke verklaringen over af. Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen werd bijgebracht, komt geen beeld naar voren dat duidelijk wijst op een situatie van (georganiseerde) groepsvervolging van personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten. Wel blijkt uit de landeninformatie dat deze personen alleszins behoren tot een groep die reeds eerder een bijzonder risico liepen op mensenrechtenschendingen. Verder blijkt uit de landeninformatie niet eenduidig dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar lopen dan anderen. De landeninformatie geeft niet aan dat personen die gelieerd zijn of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten een specifieke functie moeten hebben gehad om gevaar te lopen. Eerder blijkt dat zij een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen treft ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. Met betrekking tot de concrete situatie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij een risico op vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer bij de voormalige Afghaanse grenspolitie. Verzoeker laat in het verzoekschrift en ter terechtzitting volledig na om *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en beperkt zich tot het aanhalen, bespreken en citeren van algemene landeninformatie omtrent personen die verbonden zijn met de Afghaanse overheid. Aldus blijft de motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoekers vrees naar aanleiding van de tewerkstelling van zijn broer voor de voormalige Afghaanse grenspolitie onverminderd overeind.

Waar verzoeker wijst op het risico in hoofde van personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa om als “rijk” te worden beschouwd en hierdoor gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er in Afghanistan sprake is van een veralgemeende vervolging van personen die uit Europa terugkeren omdat zij als “rijk” zouden worden beschouwd. Verzoeker dient deze vrees, die hij overigens nooit eerder aanhaalde, dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, waar hij echter in gebreke blijft. Dat dit risico groter zou zijn ingevolge de precare humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt “*Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen*”, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker zijn broer niet ging bezoeken in het ziekenhuis, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven – behoudens wat betreft verzoekers nalaten om zijn broer in het ziekenhuis te bezoeken – vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

7.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- *leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- *de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten

die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

7.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden, is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

7.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals ‘TikTok’ of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid “*to play the game*”). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.5. *In casu* voert verzoeker aan dat hij Afghanistan reeds enige tijd heeft verlaten en betoogt hij: “*De vrees van verzoekende partij heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.*”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 1998 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken midden 2018. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 20 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden

gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij zich anders is beginnen gedragen en kleden en dat hij naar Westerse muziek luistert, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij laat immers na te duiden op welke wijze zijn gedrag en kleding en/of het feit dat hij naar Westerse muziek luistert in zijn hoofde van zulke kenmerken of gedragingen zou getuigen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER